

‘Door mijn werk gespiegeld te bekijken, kan ik er afstand van nemen’

Links: Julie Cockburn, *Snow Balloons*, 2016, 18,9 x 24 cm, handgeborduurd op gevonden foto.

Rechtsboven: Julie Cockburn, *The Mother Ship*, 2017, handgeborduurd op gevonden foto.

Rechtsonder: Julie Cockburn, *Vesper*, 2016, 17 x 22,2 cm, handgeborduurd op gevonden foto.

vervolgens op het beeldscherm. Door het zo te bekijken, kan ik de afstand nemen die nodig is om een afgewogen oordeel te vellen en te beslissen of het werk goed genoeg is om mijn atelier te verlaten.’ Eenmaal klaar geeft de kunstenaar elk werk een titel; volgens Julie ‘een instinctieve en vaak luchtige reactie op wat ik gemaakt heb.’

Nostalgie

Haar werk roept herinneringen op aan de ceremonie die de fotobewerking vroeger omringde: de studio, de fotorolletjes, het wachten op de afdrukken en het eindeloos afwachten, soms wel een week, om te zien of de foto's gelukt waren. Het eindresultaat is uniek en verfrissend: een nieuwe eenheid van gevonden foto en borduurwerk.

XXXXX

www.juliecockburn.com

Gespiegelde afstand

‘Als iets eenmaal af is komt het moeilijkste moment’, legt Julie uit. ‘Ik vind het moeilijk om voldoende afstand te nemen van wat ik doe. Om dat op te lossen scan ik het voltooide werk weer in en spiegel het

Schering & inslag

Cultuurjournalist Chris Reinewald associeert erop los. Deze keer over aantasting van beeld met naald en draad.

Ooit trof ik in Lyon een geheel geborduurde vrouw in een etalage aan. Een soort *Goldfinger* – als uit de James Bond-film – met borduurselhud. Dat was even schrikken, inderdaad. En o ja, het was natuurlijk een etalagepop. Maar dat schokeffect was er niet voor niets.

Taboe

Blijkbaar geldt er een soort natuurwet dat je de integriteit van een menselijk lichaam kwetst door er met naalden in te prikken om het te versieren. (We zwijgen even van acupunctuur waarbij lange naalden onzichtbare zenuwverbindingen prikkelen, aangezien dit geen zichtbare sporen achterlaat.) Het taboe op beschadiging van het lichaam als “tempel van de heilige Geest” waarmee God eer bewezen moet worden, komt uit de Bijbel: 1 Korintiërs 6.

Tattoo-gekte

Gezien de huidige tattoo-gekte loopt het wel los met dit gebod. Toch blijft het hoofd bij tatoeage een *no go area*. Dat is elders niet zo. Destijds werden Ainu-vrouwen op het meest noordelijke Japanse eiland Hokkaido nogal opzichtig getatoeëerd: rond de mond. Maori-mannen in Nieuw-Zeeland hebben vaak een geheel met tattoos versierd hoofd. Bij hun vrouwen is alleen de onderlip van over de kin naar beneden getatoeëerd: als rijk geornamenteerde, permanente kwijl. Over de redenen lopen de opvattingen uiteen. Zo zou men de Ainu's met de tattoo expres onaan-trekkelijk maken, opdat de vijand (de Russen?) ze niet zou willen aanraken – of erger. Een mooiere theorie is dat in het hiernamaals de echtgenoot zijn vrouw sneller herkent door haar persoonlijke gezichtstattoo.

Aangetast lichaam, aangetast aangezicht?

XXXXX

Scarface

In Afrika krijgen (meestal) jonge mannen als initiatierite littekens die een decoratief patroon in het lichaam en ook in het gezicht achterlaten: een teken van volwassenheid. Denk ook aan de Franse *balafre*, een litteken dat de winnaar van een duel zijn tegenstander toebrengt, in plaats van hem met zijn degen lek te prikken. Een kras over de wangen volstaat. Met zijn levenslange *scarface* toont de verliezer zijn moed bij het gevoerde tweegevecht. Ook op afbeeldingen rust een taboe. Je blijft ervan af. Bij godsdienstige twisten steken tegenstanders de ogen op heiligenportretten uit. Dan is de angel er blijkbaar uit. Het kan ook netter, meer *designy*. De Amerikaanse kunstenaar John Baldessari tast ook gezichten op foto's aan, maar netjes. Hij plakt er gekleurde cirkels op. Het o-zo-simpele effect is verbluffend. Je gaat beter kijken naar de handeling die de van elke persoonlijkheid ontdane cirkelhoofdigden uitvoeren.

Doornroosje

Wie borduurt vindt het gewoon om telkens weer naald met garen door gaas te halen. Maar iets draad voor draad opbouwen tot een voorstelling is natuurlijk precies de omgekeerde weg. Steek een naald door een afbeelding en je voelt dat je een gevaarlijke grens overstapt. *Now we're talking!* Bij het handwerken, ofschoon haar vader dat verbood, prikte Doornroosje zich met een naald in haar vinger. Er druppelde bloed en ze viel voor eeuwig in slaap – tot een prins haar wakker kwam kussen. Aangetast lichaam, aangetast aangezicht? Of maak je door het met naald en draad bewerken van een foto juist iets zichtbaar – als de energiebanen bij acupunctuur? Iets wat anders altijd onder de oppervlakte gebleven zou zijn?